

Het verhaal van de man op de fiets

Madeleen Uitdehaag

Dit is het verhaal van de man op de fiets. Hij heeft geen naam want dit doet er niet toe. Hij heeft geen einddoel want dit doet er niet toe. Zijn fiets heeft geen merk want dat doet er niet toe. Ook doet het er niet toe of hij een elektrische of zo een ouderwetse, gewone fiets heeft. Hij fietst..., soms snel en soms wat zachter. Zijn hart klopt altijd in zijn ritme mee. Zelden staat hij stil, want wat zou zijn hart dan doen?

Het luisteren naar zijn hart is zijn baken. Eigenlijk al zijn hele leven. Als baby sloeg zijn hart sneller dan nu. Ondertussen weet hij dat dit normaal is, maar dat doet er niet toe. Voor hem was het logisch dat zo kort na het verlaten van de zielenwereld, je hart als een razende tekeer ging. Daar sta je dan, onbeholpen en alleen op deze soms liefdeloze aarde waar het verstand vaak de boventoon voert. Hij heeft direct gevoeld dat zijn hart de toegangspoort is om weer in verbinding te komen met de wereld waar hij vandaan kwam. Hij ontdekte dat als hij zich op zijn hart richt hij verbinding heeft met de Voorzienigheid. Hij stelde zich altijd voor dat er dan een lampje met zijn naam gaat branden op een soort telefoonpaneel, en dat een engel op een wolk hem inpluigt waardoor de verbinding tot stand komt. Dat heeft hij van jongs af aan, veelvuldig getraind. Nu zijn lampje op het telefoonpaneel continu brandt is zijn hart in de loop van de jaren ook langzamer gaan kloppen. Logisch toch? Maar ook deze verklaring doet er niet toe. De man fietst..., soms snel en soms wat zachter. Zijn hart klopt altijd in zijn ritme mee. Zelden staat hij stil, want wat zou zijn hart dan doen?

Soms fiets een andere ziel een tijdje met hem op. Ze voelen zich tot elkaar aangetrokken en fietsen dan in dezelfde cadans, in dezelfde richting. Dat gaat dan altijd vanzelf. Geen van beiden geeft het ritme aan, het ritme ontstaat gewoon. Geen van beiden geeft de richting aan, de richting ontstaat gewoon. Zijn medereiziger heeft ook geen naam want dit doet er niet toe. Wel heeft zijn medereiziger een hart, dat klopt. De hartsverbinding die op dat moment ontstaat voelt voor hem een beetje zoals het voelde in de zielenwereld. Op deze momenten gaat het lampje op het telefoonpaneel niet alleen branden maar flikkeren. Dit is dan het teken voor de engel om hem niet alleen in te pluggen met de Voorzienigheid maar ook met zijn medereiziger, waarvan ook het lampje flikkert. Zo ontstaat er een drie-eenheid. Een zalig gevoel! Het fietsen vraagt dan totaal geen inspanning, ongeacht of hij snel of wat zachter fietst. Zijn hart klopt dan vrijwel continu in hetzelfde ritme door. Maar zelden staat hij stil, want wat zou zijn hart dan doen?

Toen hij nog wat jonger was heeft hij ervaren dat het niet met elke ziel fijn voelt om samen op te fietsen. Eigenlijk was dit al voelbaar vanaf de eerste minuut. Maar hij voelde zich dan soms alleen en had een groot verlangen om er graag bij horen. Dit kon een enkele ziel zijn maar ook meerdere zieltjes die samen op fietsten. Als er een hartsverbinding zou ontstaan met meerdere zielen dan moet het toch helemaal voelen als in de zielenwereld waar hij vandaan kwam? Maar deze hartsverbinding ontstond er niet. Waarschijnlijk flikkerde zijn lampje niet... want hij kon in deze situaties nooit het goede ritme vinden, continu was hij zich aan het aanpassen. Zijn hart ging weer als een razende tekeer, net zoals bij zijn geboorte. Ook nam hij diverse keren per abuis een andere richting dan zijn medereiziger en dan moest hij weer terug om weer aan te kunnen haken. Maar in zijn hart voelde hij dat hij niet op het goede pad zat. Toen hij zich weer op zijn hart richtte en weer ingepluigd werd met de

Voorzienigheid werd hem duidelijk dat hij het pad van zijn medereiziger aan het volgen was, niet het pad van hemzelf. Hij besloot bij de eerstvolgende kruising zijn eigen pad weer te gaan zoeken. Hij wilde niet stilstaan, want wat zou zijn hart dan doen?

Nu de man wat ouder is laat hij zich niet meer verleiden tot dergelijke omzwervingen. Hij is continu ingeplugd en volgt zijn hart en daarmee ook zijn eigen pad. Dit heeft hem al op vele plaatsen gebracht, maar dit doet er niet toe. Wat er wel toe doet is dat hij ondertussen met vele medereizigers een hartsverbinding heeft, de engel heeft de verbindingen gemaakt tussen hem en vele anderen. Dit wil echter niet zeggen dat hij met al deze zielen samen opfietst. Soms lopen de paden weer uiteen, maar de hartsverbinding blijft dan wel bestaan. Later, op een onverwachts moment, komt hij zielen waar hij een hartsverbinding mee heeft weer tegen. Hij herkent hen altijd gelijk. Niet aan hun naam want die doet er niet toe, maar aan het hart van de ander, dat klopt. Alle zielen fietsen....., soms snel en soms wat zachter. Hun harten kloppen altijd in het ritme mee. Zelden staan zij stil, want wat zou hun hart dan doen?

Op een dag fiets de man een doodlopende straat in. Zijn hart had hem hierheen geleid, dus was het goed... het was zijn pad. Maar hij raakte innerlijk in een tweestrijd, want wat moest hij doen als hij aan het einde van de straat was. Hij werd nu gedwongen om stil te staan en wat zou zijn hart dan doen? Hoe kon hij ooit verder zonder zijn kloppende hart als baken? Het beangstigde hem. Hoe verder hij de straat inreed hoe angstiger hij werd. Zijn hart klopte als een razende, hij voelde het in zijn keel..... eigenlijk in heel zijn lijf. Hij werd 1 groot kloppend hart, fietsend naar..... zijn eindigheid. Nog 500 meter en dan was hij aan het einde van de straat. Het licht van zijn fiets viel plots uit, maar dit deed er niet meer toe. Zijn kloppende hart verlichtte heel de straat in een bloedrode kleur. Hij ging steeds langzamer fietsen om het einde van de straat zolang mogelijk te weren. Zijn hart volgde het tempo. Toen hij aan het einde van de weg was, was hij gedwongen om voor het eerst van zijn leven stil te staan. Als vanzelf werd hij naar binnen in het grote hart getrokken en hij voelde dat het goed was. Hij voelde een vredige rust die steeds groter werd, net als zijn hart. Het hart vulde heel de straat en ging door alle muren heen. Het werd groter en groter..... het verbreedde zich naar andere straten van de stad, naar andere steden, naar andere landen. Al deze grenzen deden er niet meer toe. Het voelde zich krachtig, groot en één met de hele mensheid..... Dit deed er toe!

Plots tikte een ziel op zijn schouder en deze vroeg hem om samen verder te fietsen. Hij stapte weer op en zijn benen gingen weer in het rond. Met verlangen keek hij uit naar de volgende doodlopende straat. Nooit hoefde hij meer bang te zijn om stil te staan, want nu wist hij wat zijn hart zou doen.

(Dit was het verhaal van de man op de fiets.)